

Jummalale loodud asjad inimese sele õppetuseks.

Hilleli, ühhe Zudarabiwa targa õpetaja, jüngerittele seas olli üks, Sabot nimmi. Keif tõ olli nenda temma wasta meelt, et hopis laiskusse ja holetusse peäle heitis. Agga Hillel olli tenima parrast mures, ja katsus nou, kuidas tedda laiskusse kimbust peasta. Selle hea nou parrast wõttis ta tedda ühhet päwat ennese kasa Hinnoni orko, mis Jerusalemma liggi. Seal sammast olli üks weelomp, täis ussa ja kenne, mudda ja kõntsa. Said nemmad senna orko sanud, heitis Hillel omma sauva käest mahha, ja ütles: Puhkame siin tee käimiseks! Agga noormees panni sedda immeks ja küsis: Õpetaja! kas selle haifewa weelombi äres? Eks sa tunne et temmast surmahais tõuseb? Tõssi, poeg, wastas õpetaja: se weelomp on laisa inimese

messe hinge kuiu. Kes kannataks kül temma liggi jada.

Sus wiis Hillel tedda ühhe jäätma peäle, kus muud ei kaswand kui kibbowitso ja ohhakaid; agga need lammatajaid wiisja ja keif tarwidusse rohhud ärra. Seal toetas Hillel omma sauva peäle, üteldes: Wata! se põld on Ma polest kül wägga hea, keifsuggu wiisja inimeste tarwiduseks kandma. Agga nemmad on tedda sõti jätnud, egga harri tedda mitte. Seist ta nüüd ei kaswata muud kui määratuid ohhakaid, kibbowitso ja surma rohuto, kelle al ussidel ja maddudel ommad pessad on. Ennest näggid laisa hinge, panne siin tähhele temma ello.

Se kenne katsus Saboti süddame peäle. Häbbi olli temmal silmis, ja kahhetseminne süddames, ning ütles: Õpetaja! mis sa mind wiid nissugguse kolleda, parratuma kofta? Mäán temmast hirmoga omma hinge ja omma ello luggu! Ag-